

ДУШУ ВІДДАЄ ЛЮДЯМ

Цю миловидну, завжди усміхнену й доброзичливу жінку знають усі освітяни, її люблять співчанки з "Просвіти", з нею радяться члени координаційної ради з питань гендерної політики нашого міста, вона - активістка Спільки жінок Рівненщини й, звичайно, чудовий фахівець - головний спеціаліст управління у справах сім'ї, молоді та спорту Рівненського виконкому. Це - Мирослава КОСАРЄВА, розмову з якою пропонуємо нашим читачам.

- Мирославо Йосипівно, Ви маєте багатий життєвий досвід і десятирічний досвід роботи в управлінні у справах сім'ї, молоді та спорту. А з чого починали?

- За фахом я вчитель музики, працювала в дитячому садочку, згодом в управлінні освіти, а ось уже десять років на цій посаді. Хоча моя батьківщина Золочів Львівської області, але весь трудовий шлях пройшов у Рівному, де з чоловіком Миколою Васильовичем створили, на мою думку, хорошу сім'ю, виховали двоє дочечок - Оленку й Мирославу, тішимся онучкою Ганнусею.

А щодо професійної діяльності, то вважаю, що також маю чим пишатися. Започаткувала й стала координатором трьох програм: "Підтримки сім'ї", "Впровадження гендерної рівності в суспільстві" та "Протидія торгівлі людьми". Найбільші досягнення, звісно, у створенні за мого сприяння міської координаційної ради з питань сім'ї та гендерної політики, до якої ввійшли лідери всіх громадських жіночих організацій (починали з п'яти, а зараз їх - 16) і працівники відділів та управління міськвиконкому. Жінки-активістки зорганізувалися для того, щоб із допомогою влади поліпшити життя рівнян, спрямували свою роботу на вирішення соціокультурних проблем. Мені приємно,

що в цьому контексті координаційна рада проводить дуже багато благодійних акцій, свят, при ній успішно діє правова школа "Жінка, сім'я, дитина - в правовому полі", на заняттях якої читаються лекції для членів ради й широких верств населення.

Стосовно програми з підтримки сім'ї, то я активно працювала над створенням у Рівному перших двох будинків сімейного типу Зарічнюків і Новосадів, прийомної сім'ї Кругленків, реєстру багатодітних сімей. Працюємо також із матерями-героїнями та сім'ями, які потрапили в кризові ситуації. Коли приходжу з членами комісії в таку сім'ю, то мій досвід власного 34-річного сімейного життя дозволяє поставити діагноз і проводити корекцію поведінки подружжя. Якщо стосунки налагоджуються, вони дякують, а буває, що звертаються повторно за порадами. Ця жива робота з людьми мені найбільше подобається й віддаю їй усю свою душу, щоб допомогти їм. У середньому щодня до мене звертаються за консультаціями та порадами шість громадян.

- Вам небайдужий жіночий рух на Рівненщині. Над якими проблемами працюєте?

- Я член президії Спільки жінок Рівненщини, оскільки в 2003 році стала переможцем міського й обласного конкурсів "Жінка року" в номінації "Жінка-громадський

діяч", то мені довірили секцію "Переможці конкурсу "Жінка року". Мені подобається спільчанська діяльність, бо жінки активно проводять благодійні акції, допомагають людям. У нашому місті спільно з координаційною радою провела форум "Рівні права та можливості жінок і чоловіків: досягнення та проблеми в м. Рівне". Важливими є проблеми насилля над жінками, "новітньої міграції", соціального сирітства, адже в місті проживають майже 600 дітей, батьки яких працюють за кордоном. Переважно це жінки, які, буває, роками не повертаються в сім'ю, пересилають зароблені тяжкою працею кошти й нерідко, повернувшись додому, застають наркозалежних дітей і чоловіка-алкоголіка.

- Що вважаєте найголовнішим у роботі міської організації "Просвіти"?

- Двадцять років у "Просвіті" -

це вже немалий досвід. Вийшло так, що зараз я заступник голови і міської, й обласної організацій "Просвіта". Першим завданням просвітян був збір підписів за надання українській мові статусу державної. У часи економічної кризи, коли люди зневірилися в національній ідеї, просвітяни зміцнюють віру в українську державність, пропагують національні цінності, проводять заходи, які виховують патріотичні почуття.

- Як боретесь за гендерну рівність із жінками-активістками координаційної ради?

- Досі існують стереотипи про те, що місце жінки лише на кухні. Ми стараємося змінювати свідомість людей стосовно ролі жінки в суспільстві. Боремося за гендерну рівність, але це не означає, що хочемо забрати жінок із родин. Адже сім'я - найбільша цінність, яку дає Бог і яку потрібно берегти як найбільший скарб. Людина щаслива тоді, коли вона щаслива в себе вдома, і ніщо їй не може цього замінити: ані кар'єра, ані інші перехідні цінності. Але є чимало жінок, яких Бог нагородив потужним потенціалом. Вони народжують і виховують дітей, роблять успішну кар'єру та ще й займаються громадською роботою, щоб надати допомогу тим, хто їй потребує. Таких жінок, небайдужих до долі ближнього, хочеться бачити в усіх рівнях влади, допомагати їм сходити на цей олімп. Приклад цього - члени жіночих громадських організацій і координаційної ради, переможці конкурсу "Жінка року", рейтингу "Гордість міста", кавалери ордену Княгині Ольги, матері-героїні. Це і є золотий фонд рівненського жіноцтва. Вони успішно працюють у різних галузях господарства, є громадськими активістами й досягають вагомих результатів.

- Мирославо Йосипівно, Ви організатор багатьох масових заходів: днів матері, батька,

Дня української родини, на якому вітає переможців конкурсу творчих робіт учнів "Літопис мого роду", та інших. Чому так?

- Усі ці заходи, а ще змагання "Веселі повзуни", парад близнюків спрямовані на зміцнення рівненської родини. Хочу узагальнювати хороший досвід сімейного виховання, показувати зразкові сім'ї, тобто створити культ сім'ї, адже вона потрібна кожній людині аж до смерті й навіть після, щоб було кому ходити на могили рідних. Тому я весь час пропагую любов, вірність, взаєморозуміння, взаємоповагу й підтримку в сім'ї.

- А які риси, на Вашу думку, мають бути притаманні сучасній жінці?

- Доброта і мудрість, тоді все буде гаразд.

- Ви глибоко віруюча людина. Це наслідки виховання чи духовна потреба?

- Віра в Бога в мені закладена з дитинства, мій дідусь був священиком, а вся родина глибоко шанувала релігійні свята - Різдво, Великдень, Трійцю, Спаса - й дотримувалася традицій їх відзначення. Це об'єднувало, зміцнювало сім'ю, діти знали, що таке гріх, сором, вірність, тому всі вирости працелюбними, здобули освіту, сформувалися як особистості. Хоча мій чоловік був із сім'ї атеїстів, але серед нас і він став віруючою людиною, справжнім українським патріотом. П'ятнадцять років тому мене запросили співати в церковному хорі громади Свято-Софіївської церкви, і я стала активно прихожанкою, разом із чоловіком щонеділі буваємо в храмі, носимо кошти на його розбудову. Це вже духовна потреба.

- Дякую за розмову. Колектив тижневика "Сім днів" щиро вітає Вас з ювілеєм, який днями святкуватимете. Многі Вам літа...

Спілкувалася
Валентина ПОГОНЬКА